

РЕШЕНИЕ

№ 12116

гр. София, 27.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9484** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от Н. В. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж. к. Л., [жилищен адрес] представлявана от адв. Д. П. и адв. Е. Д. – и двамата членове на САК, със служебен адрес и адрес за връчване на съдебни книжа: [населено място], п. к. 100, [улица], срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), представлявана от главен комисар Л. Н..

Цената на двата иска е определена на 4 000 (четири хиляди) лева.

В исковата молба е посочено, че на 01.01.2025 г., около 22:25 ч., Н. А. е управлявала МПС марка „М.“, модел „Виано“, с рег. [рег.номер на МПС] (собственост на „Стик Кредит“ АД, ЕИК[ЕИК]), в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица]. Заедно с ищеца пътувал и нейният син. Н. В. А. е била спряна от служители на 09 РУ – СДВР, като е била подложена на проверка за употреба на наркотици и алкохол.

В резултат на проверката са били издадени два административни акта. Издадена е била Заповед № 534 / 01.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, а именно за прилагане на ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“. Ищецът Н. В. А. е била задържана за срок от 24 ч. въз основа на Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г., като е прекарала денонощие в служебно помещение на 09 РУ – СДВР.

От посочените актове се твърди, че са настъпили вреди за ищеца Н. В. А.. Вредите са определени

като неимуществени, като по отношение на Заповед № 534 / 01.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП се претендира размер на обезщетение – 3 500 лева. По отношение на Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г. се претендира обезщетение в размер на 500 лева.

С молба уточнение от дата 08.10.2025 г. е посочено, че Заповед № 534 / 01.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, а именно за прилагане на ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, е служебно оттеглена от органа, след прекратяване на наказателното производство.

На следващо място, по отношение на Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г., издадена от полицейски орган при 09 РУ – СДВР, се твърди, че този административен акт е произвел правно действие. Това правно действие е прекратено с освобождаването на Н. В. А. на дата 02.01.2025 г. Според посоченото в молбата настоящият състав трябва да прецени незаконосъобразността на заповедта за задържане. Алтернативно се твърди нищожност на Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г.

По делото е постъпил отговор от ответника, чрез юрисконсулт А. А.. В този отговор се оспорва изцяло така предявеният иск. Не всички предпоставки на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са налице. Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г., издадена от полицейски орган при 09 РУ – СДВР, не е била обжалвана и е влязла в сила. Тя притежава стабилитет. Заповедта не е нищожна. Относно исковата претенция от настъпили вреди от Заповед № 534 / 01.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, а именно за прилагане на ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“ – в отговора е посочено, че няма доказателства за незаконосъобразен административен акт, който да е бил служебно оттеглен.

В открито съдебно заседание ищецът Н. В. А., ЕГН [ЕГН], не се явява. Представява се от адв. Е. М. Д.. Иска от съда да уважи изцяло предявените от Н. А. искове. Намира, че същите са доказани в цялост по основание и размер. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът - Министерството на вътрешните работи (МВР), редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт А. А.. Иска от съда да отхвърли исковата молба изцяло. В отговора на исковата молба е заявена претенция за присъждане на разноски, съобразно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, представлява се от прокурор Яни Костов. Намира, че искът е основателен. Относно размера на претендираното обезщетение трябва да се отсъди такова по справедливост.

Административен съд София град, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На 01.01.2025 г., около 22:25 ч., Н. А. е управлявала МПС марка „М.“, модел „Виано“, с рег. [рег.номер на МПС] (собственост на „Стик Кредит“ АД, ЕИК[ЕИК]), в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Заедно с ищеца пътувал и нейният син – Ю. Р. Х., ЕГН [ЕГН]. Ищецът е бил спрян от служители на 09 РУ – СДВР и бил подложен на проверка за употреба на наркотици и алкохол.

На мястото пристигнал екип от отдел „Пътна полиция“ – СДВР в състав С. К. и Т. М.. С. К. тествал Н. А. с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510 с инв. № 0406, като пробата за алкохол била отрицателна. Последвало изследване с „Д. Тест 5000“ с фабр. № AARN – 0036 и проба № 00261, което отчетло положителен резултат за амфетамин.

Въз основа на тези тестове срещу Н. А. бил съставен АУАН № GA1234402 от 01.01.2025 г. от И. Г. Х. – старши полицай при 09 РУ – СДВР, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – управление на

МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

По отношение на Н. А. била приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, а именно – временно отнемане на СУМПС за срок до 18 месеца. Издадена е Заповед № 534 / 01.01.2025 г., като реално е отнето СУМПС №[ЕИК]. Заповедта е издадена от И. Х. – старши полицай в група „ООР”, сектор „ОП” в 09 РУ – СДВР.

На Н. А. бил връчен талон за медицинско изследване № 311517 и седем броя стикери със сериен № А110308, след което била транспортирана до ВМА – С., където дала проби от кръв и урина.

Н. А. била задържана на дата 02.01.2025 г. за 24 часа по реда на ЗМВР съгласно Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г. Заповедта била издадена от М. В. Д. – полицай при 09 РУ – СДВР. Прекарала е денонощието в служебно помещение на 09 РУ – СДВР.

По силата на резултатите от назначена в хода на досъдебното производство съдебна химико-токсикологична експертиза с рег. № И – 3521 / 04.04.2025 г. Н. А. не е употребила наркотични вещества и психоактивни медикаменти или техни аналози по време на управление на МПС на дата 01.01.2025 г.

Поради отрицателния резултат за употреба на наркотични вещества или техни аналози от страна на Н. А. образуваното наказателно производство е прекратено на дата 29.04.2025 г. от наблюдаващ прокурор на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК – деянието не е извършено или не съставлява престъпление.

СУМПС е върнато на Н. А. на дата 16.06.2025 г. Периодът, в който А. е била лишена от право да управлява МПС е 5 месеца и 15 дни.

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел Ю. Р. Х.. Свидетелят заявява, че е бил заедно с Н. А. когато е спряна за проверка. Бил е в колата с нея. Посочва, че искали да ѝ направят тест за наркотици, при което тя не възразила. Направили ѝ тест, който бил положителен. Н. А. поискала кръвен тест. После била задържана за 24 часа. Свидетелят си спомня, че сутринта като пристигнала, цялата треперела, плачела и викала: „Как ще погледна колегите, работодателя си, като разберат за това нещо?”. Била много притеснена. Няколко месеца подред била в това състояние. Това, че са взели книжката на А. ѝ се отразило много зле, доколкото била много активен шофьор. Синът ѝ, колегите, шефът ѝ, всички разбрали, че ѝ е отнета книжката и е била задържана. Испитвала срам и стрес. Това ѝ се отразило на работата. Била е бременна в периода, когато ѝ е била отнета книжката.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност (което се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение, съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК);
2. вредоносен резултат, наличие на реална вреда, настъпила за ищеца /имуществена или неимуществена/;
3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Предвид горното, съдът разгледа всички елементи на фактическия състав на отговорността.

По първия иск

Безспорно е била издадена Заповед № 534 / 01.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, а именно за прилагане на ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“. Съдът намира, че в случая тезата на ищеца и доказана. Според настоящия състав е налице фигурата на оттеглянето на оспорения административен акт. Това оттегляне е породило правен ефект на дата 16.06.2025 г., когато фактически Свидетелството за управление на МПС е върнато на Н. А.. В случая е приложима разпоредбата на чл. 204, ал. 3 от АПК, по силата на която, когато вредите са причинени от оттеглен административен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Посоченото означава, че съдът разполага с правораздавателна власт да установи дали оттеглената Заповед № 534 / 01.01.2025 г. е била незаконосъобразна.

Съдът намира, че са събрани достатъчно доказателства за това, че тази заповед е била незаконосъобразна. Изводът се основава преди всичко на приложеното по делото досъдебно производство № 3 / 2025 г. по описа на 09 РУ – СДВР, пр. пр. № 1950 / 2025 г. по описа на СРП. В хода на това производство е била назначена и изготвена химико-токсикологична експертиза с рег. № И – 3521 / 04.04.2025 г. В заключението на тази експертиза е посочено, че Н. А. не е употребила наркотични вещества и психоактивни медикаменти или техни аналози по време на управление на МПС на дата 01.01.2025 г. Не е установено наличие на амфетаминов тип стимуланти. Наблюдаващ прокурор при СРП е приел, че от обективна страна не е осъществен съставът на престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Посочена е разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 за употребата на алкохол и / или наркотични вещества или техните аналози. По силата на тази разпоредба „при химико – токсикологично лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби от урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба...” Досъдебното производство е било прекратено с мотива, че видно от заключението на експертизата Н. А. не е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Всичко това в своята съвкупност води до извод, че издадената Заповед № 534 / 01.01.2025 г. е била незаконосъобразна. По отношение на Н. А. е била приложена принудителна административна мярка, която може да се определи като материално незаконосъобразна. Актът, с който се прилага принудителната административна мярка, трябва да съответства на закона и по своето съдържание да е съобразен с приложимите материалноправни разпоредби. Това са разпоредбите, които определят как да се разреши по същество стоящият пред административния орган въпрос. Заповед № 534 / 01.01.2025 г. е издадена без да са били налице условията и предпоставките, визирани и описани в хипотезата на приложимата в случая материалноправна норма, а именно – чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Съгласно тази разпоредба временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага спрямо водач, след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Всъщност Н. А. не е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества. Това означава, че липсва основният юридически факт, описан в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Диспозицията на разпоредбата, т. е. отнемането на СУМПС, е приложена без наличието на предпоставките за това. Налице е оттеглен незаконосъобразен индивидуален административен акт, който е първият и основен елемент от състава на деликтната отговорност.

По отношение на твърдените от ищеца неимуществени вреди и причинната връзка:

При това положение с оглед ангажираните по делото гласни доказателства, съдът намира, че

именно незаконосъобразното действие на администрацията, обективирано в оттеглената незаконосъобразна заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, е довело до влошаване на емоционалното състояние на ищеца.

Преди издаването на Заповед № 534 / 01.01.2025 г. Н. А. е била в едно душевно състояние, но след прилагането на административна принуда спрямо нея тя е станала обезверена, потисната, включително с ограничени интереси. Тези изводи съдът прави въз основа на показанията на св. Х., който посочва, че сутринта като пристигнала, А. цялата треперела, плачела и викала: „Как ще погледна колегите, работодателя си, като разберат за това нещо ?“. Била много притеснена. Няколко месеца подред била в това състояние. Това, че са взели книжката на А. ѝ се отразило много зле, доколкото била много активен шофьор. Синът ѝ, колегите, шефът ѝ, всички разбрали, че ѝ е отнета книжката и е била задържана. Изпитвала срам и стрес.

Периодът от време на преживяване на всички тези негативни емоции са безспорно в логическа причинно - следствена връзка с преживяното от А. по повод на незаконосъобразно упражнена спрямо нея административна принуда. Н. А. е била лишена от правото да управлява МПС за период от около 5 м. и 15 дни. Съдът отчита и обстоятелството, че през този период тя е била бременна. Това е видно от приложеното по делото удостоверение за раждане на Б. Ю. Х., ЕГН [ЕГН]. Детето е родено на дата 24.10.2025 г.

От ангажираните гласни доказателства безспорно се установи, че ищецът е изживял силен стрес и свързаните с това негативни изживявания. Ето защо, съдът намира за установен факта на тези вреди и пряката причинно-следствена връзка между настъпването им и незаконосъобразния административен акт. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица в случая от отменения административен акт. На обезщетяване подлежат и вътрешните, душевни състояния тогава, когато справедливостта налага същите да бъдат възмездени, какъвто е настоящият случай.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Законът е категоричен, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост по реда на чл. 52 от ЗЗД единствено от степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца. Макар посочените вреди да нямат паричен еквивалент, съдът приема, че претендираната от ищеца сума от 3 500 лева е прекомерно завишена. Справедливият размер на обезвредата трябва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен спрямо претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди трябва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл. 52 от ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. Изхождайки от характера на претърпените вреди, увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, трайността на търпението им, продължителния период (5 месеца и 15 дни) на незаконосъобразно отнемане на правото да се управлява МПС, считано от издаване на административния акт до оттеглянето му, тоест продължителността и степента на интензитет, доказаните душевни страдания и общото му психическо състояние, като следствие от търпени морални вреди, общественото и социалното му положение, съдът намира, че справедливият размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 1 000 лв. по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, вр. чл. 4

от ЗОДОВ за причиненото състояние на безпокойство, притеснение, унижение и огорчение. Присъдената сума е съобразена с практиката на ВАС по подобен тип дела. Исковата претенция до пълния предявен размер трябва да се отхвърли.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, докладчик съдията Ж. Н., обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването - чл. 1, ал. 2 ЗОДВПГ.

В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

При незаконни фактически действия на администрацията, този момент е тяхното преустановяване.

В исковата молба е посочено, че ако бъде осъден ищецът, то трябва да се присъди и законната лихва от датата на предявяване на настоящата искова молба в съда до окончателното изплащане на сумата. При частично уважена искова молба е основателно и искането за присъждане на законна лихва върху определената като справедливо обезщетение сума. Такава се дължи от датата на подаване на настоящата искова молба в АССГ, а именно – 10.09.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

При тази установеност на фактите, съдът прави извод за осъществен фактически състав на отговорността по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, като приема, че е налице оттеглен незаконосъобразен акт, реално увреждане на ищеца и пряка причинна връзка между увреждането и акта; поради което и при условията на чл. 52 ЗЗД, съдът трябва да овъзмезди по справедливост неимуществените вреди на ищеца.

По втория иск

В тази част съдът намира исковата молба за неоснователна и недоказана. Не е спорно между страните, че ищецът Н. В. А. е била задържана за срок от 24 ч. Издадена е Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г., като е прекарала денонощие в служебно помещение на 09 РУ – СДВР. Заповедта е била издадена от М. В. Д. – полицаи при 09 РУ – СДВР.

Съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК, когато вредите са причинени от нищожен административен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Принципно, за да е законосъобразен, административният акт трябва, на първо място, да е издаден от компетентен орган. Тезата на ищеца е, че Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г., издадена от М. В. Д. – полицаи при 09 РУ – СДВР, е нищожна поради липса на компетентност на органа – издател (аргумент от чл. 146, т. 1 от АПК). В писмената защита е посочено, че в рамките на делото ищецът не е успял да докаже, че издалият заповедта М. В. Д. е бил действително назначен като полицейски орган при 09 РУ – СДВР, с оглед на което не е разполагал с необходимата материалноправна компетентност да издаде този административен акт. Действително всяка липса на компетентност води до нищожност на акта. В този смисъл е Тълкувателно решение № 2 от 1991 г. на ОСГК на Върховния съд.

В конкретния случай обаче липсват данни, които да водят до извод, че М. В. Д. не е бил назначен за полицейски орган в структурата на 09 РУ – СДВР. Видно от материалите в досъдебното производство, изискувано за нуждите на процеса от СРП, М. В. Д. е изготвил докладна записка за задържане на лице до Началника на 09 РУ – СДВР. Налице е докладна записка от друг

полицейски орган, в която М. Д. е посочен като лице, което е част от състава на АП – 192. Налице е и протокол за разпит на свидетел, а именно – св. М. В. Д., като този разпит е проведен от старши разследващ полицай при 09 РУ – СДВР. В него е посочено, че на 01.01.2025 г. Д., съвместно със старши полицай И. Х., са били назначени като Автопатрул (АП) – 192. Тоест всички посочени и изброени документи по недвусмислен начин очертават компетентността на органа, издал заповедта за задържане. Компетентността на административния орган не може да бъде поставена изцяло в зависимост от това, дали е представена съответната заповед за назначаване, респ. за встъпване в длъжността „полицай”. Това би било допустимо в случай на установени обосновани съмнения в насока липса на компетентност. Такива съмнения, извън твърденията в исковата молба и писмената защита, липсват в конкретния случай. Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г. е издадена от компетентен орган и не е нищожна. Същевременно липсват доказателства тя да е била обжалвана, поради което трябва да се приеме, че тя е влязла в сила, т. е. въпросът за нейната унищожаемост е преклудирал окончателно.

Принципно и останалите пороци на административния акт (свързаните с формата, съответствието с материалния закон, процедурните правила, целта на акта) могат да доведат до неговата нищожност. Такива пороци обаче не се установяват в настоящото съдебно производство. Поради извод за липса на нищожност на заповедта за задържане не трябва да се обсъждат останалите елементи от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ.

В тази си част исковата молба за присъждане на обезщетение в размер на 500 лева е неоснователна и трябва да бъде отхвърлена. Поради това неоснователен е и акцесорният иск за присъждане на законната лихва от датата на подаване на настоящата искова молба в АССГ, а именно – 10.09.2025 г. до окончателното изплащане на сумата.

Относно разноските:

Съгласно чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г., доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. По делото е представен списък с разноски от адв. Е. Д.. Претендира се сумата от 15. 34 евро за държавна такса, 10. 22 евро за държавна такса за два обективно съединени иска, възнаграждение за адвокат при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 – ро от ЗАдв. Посочената разпоредба гласи, че адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на близки.

В случая разноските възлизат на 25. 56 евро представляващи държавни такси, които с оглед посочената разпоредба се дължат на ищеца в пълен размер дори и при частично уважаване на исковата претенция. Единствено адвокатското възнаграждение се дължи съобразно уважената част от иска.

С оглед материалния интерес по делото (4 000 лева общо за двата иска), възнаграждението на адв. Е. Д. хипотетично възлиза на 700 лева (съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа). При спазване на простото тройно правило, приложимо на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ (700 лв. x 1000 лв. : 4 000 лв) се получава сума за адвокатско възнаграждение в размер на 175. 00 лева. Превалутирани съгласно чл. 12 и чл. 13 от ЗВЕРБ, разноските за адвокат се равняват на 89. 48 евро.

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира следното:

Съгласно чл. 10 ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от

иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (в редакцията към датата на подаване на исковата молба). Съгласно посочената разпоредба размерът на юрисконсултското възнаграждение не е обвързано с отхвърлената част от иска, а обратното е важно за адвокатското възнаграждение, ако ответникът е бил защитават от адвокат. Превалутирани съгласно чл. 12 и чл. 13 от ЗВЕРБ, разноските за юрисконсултско възнаграждение се равняват на 51. 13 евро.

Воден от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на Н. В. А., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 1 от ЗОДОВ обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди в размер на **511. 29 евро** (1000 лева), в резултат на оттеглена като незаконосъобразна Заповед № 534 / 01.01.2025 г., както и законната лихва върху тази сума, считано от 10.09.2025 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска до пълния предявен размер от 3 500 лв.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иск за неимуществени вреди в размер на 500 лева, настъпили в резултат от нищожност на Заповед за задържане на лице с рег. № 338433 – 4 / 02.01.2025 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), БУЛСТАТ №[ЕИК], да заплати на адвокат Е. Д., личен № [ЕГН], член на САК, сумата от **89. 48 евро**.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), БУЛСТАТ №[ЕИК], да заплати на Н. В. А., ЕГН [ЕГН], разноски за държавни такси в общ размер на **25. 56 евро**.

ОСЪЖДА Н. В. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) юрисконсултско възнаграждение в размер на **51. 13 евро**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.